

'De marathon is

Klazienavener Jans Jagt (66) neemt vandaag afscheid van zijn Drenthe Loopfestijn, voorheen Drenthe Marathon. Hij was er 28 jaar actief als pr-functionaris en atletencoördinator. Onlangs verscheen zijn boek over de 35-jarige historie van het evenement. Een monoloog.

SJOERD JANSEN

'Hardlopen is een erg sociale sport. Ik heb er zoveel vrienden en kennissen aan overgehouden'

De winnaars van de 10 kilometer krijgen, omdat het ook het Drents kampioenschap is, altijd een beeldje van Bartje. Daardoor krijg ik mooie foto's van huiskamers in Kenia en Marokko waar een Bartje staat. Dat vind ik fantastisch. Soms krijg ik zelf een mooi cadeau. Fanos Tekle uit Ethiopië, die nu voor de derde keer meedoet, gaf me een mooie theepot. Dat doet me heel veel.

Bij de start van de marathon, in 1984, was ik er in de organisatie nog niet bij. In het kader van het honderdjarig bestaan van Klazienaveen werd de sportraad opgeroepen om ook wat te organiseren. Dat werd de marathon. Het hardloopvirus was overgewaaid uit Amerika. Leeftijdsgenoten van onze marathon, hoe raar het ook klinkt, waren die in Amsterdam, Rotterdam en Eindhoven. Dat is eigenlijk wel grappig.

Die eerste marathon was erg succesvol, maar het was in Klazienaveen eigenlijk een eenmalige gebeurtenis. De bedoeling was dat atletiekvereniging De Sperwers in Emmen het stokje zou overnemen. Maar dat ging om een aantal redenen niet door. Daarna heeft een aantal mensen in Klazienaveen een stichting opgericht om hier verder te gaan.

Het mooie is: ik heb tijdens de eerste keer zelf de halve marathon gelopen. Dus ik weet precies hoe het gevoel is. Ik was helemaal geen atleet, nee joh. Maar ik wilde in eigen dorp per se meedoen, daar ben je Klazienavener voor. Ik ben wel altijd sportief geweest. Als handballer heb ik bij het Nederlands jeugdteam gezeten tot ik als keeper mijn duim

scheurde. Daarna voetbalde ik bij VEV in Klazienaveen-Noord en Sleen. Maar het hardloopvirus kreeg me te pakken. Tijdens bedrijfsvoetbal stapte ik in een kuiltje en brak mijn been. Daarna heb ik met mezelf afgesproken: ik wil nooit meer het risico lopen om mijn been te breken en ga niet meer voetballen. Toen werd het hardlopen, definitief. Het werd mijn sport. Al was ik geen top-per.

Wat is er leuk aan? De finish, zeggen ze wel eens. Ik heb vier marathons gelopen en dat is niet altijd een pretje. Bij mijn eerste marathon, toevallig in Klazienaveen, maakte ik de grote fout om een week van tevoren nieuwe schoenen te kopen. Ik overdrijf niet: ik had het bloed in de schoenen staan en mijn nagels van mijn grote tenen kon ik er zo af halen. Maar je hebt toch zoveel plezier. Ik heb aan de hardloepsport zoveel vrienden en kennissen overgehouden. Hardlopen is een erg sociale sport. Ook al doe je het helemaal voor jezelf.

Ik heb dertien jaar als sportmedewerker voor de *Emmer Courant* en *Drentse Courant* gewerkt. Dat wisten ze bij de organisatie van de Drenthe Marathon. Ze vroegen me in 1990 of ik de pr wilde gaan doen. Ik heb er niet lang over nagedacht. We hadden toen nog geen buitenlandse atleten. Een keer kwamen de Poolse broers Siemaszko in een Fiat 500 naar ons toe. Ze liepen op wat wij noemen, sandalen, maar kregen van de organisatie echte hardloopschoenen. Om de Drenthe Marathon een betere uitstraling met betere tijden te geven, moesten we, vond ik, toch buitenlandse atleten hebben.

Het hardloopevenement in Klazienaveen kreeg in de loop der jaren steeds meer aanzien. „We betalen geen startgelden, maar we hebben een aantrekkelijk prijzenpakket.” FOTO HENK BENTING.

